

Ἔτσι γίνεται καμμιὰ φορά. «Ὅπου ἰδῆς κἀνὰ κακὸ νὰ περιμένῃς κι' ἄλλο», λέει ὁ μῦθος.

Δυστυχισμένη κι' ἄτυχη Θανάσινα, ποῦ ἔπρεπε ὁ τόπος ὅπου στέκουσιν, πῶς κατήντησες!

IV

Κοντὰ στὸ γιῶμα κάποιος ἀνοιξε τὴν πόρτα κι' ἀνέβηκε στὴ σκάλα, σὰν νῆταν τοῦ σπιτιοῦ ἀνθρώπου, κι' ἀνασηκώθηκε καὶ καίτεροῦσε ἀνυπόμονα καὶ μὲ χίλιες δυὸ ιδέες.

Ἦταν ἡ Τσοκαροῦ, κι' ἄμα τὴν ἀντίκρουσε τῆς φάνηκε πῶς εἶδε τὴν Παναγιά.

— Ἐλα Θύμιενά μου, ἔλα ἀδερφοῦλα μου. Τώρα μὲ συλλογίστηκες ἀπὸ τόσες μέρες; Μ' ἄφηκες νὰ σβύσω ἐδῶ μοναχὴ μου; Καὶ τὰ μάτια τῆς πνίχτηκαν στὰ δάκρυα.

— Τί ἔχεις μπρὲ καὶ κοίτεσαι στὸ στρώμα; Καλημέρα σου.

— Κακὴ καὶ ψυχρὴ μέρα, πέ μου, ὄχι καλημέρα μου.

— Γιατί;

— Καὶ τί καλὸ ἔχω;

— Ἐμ... Τί νὰ κάμωμε; Χρειάζεται ὑπομονή, κι' ὁ Θεὸς δὲ χάνει κανέναν.

— Νά που ἀποφάσισε νὰ χάσῃ ἐμένα καὶ τὸ παιδί μου.

— Μὴ λές ἔτσι καὶ κολάζεσαι, γιατί εἶσαι μισό-καίρη γυναικίκα.

— Ἡ ἀνάγκη μὲ κάμει κι' ἄς μὲ σχωρέσῃ ὁ Θεός.

— Δὲν μπορεῖ καὶ τὸ παιδί;

— Ἰδές το.

— Μπᾶ! ἀπὸ καίει φωτιά.

— Μήνα ἐγὼ εἶμαι καλύτερος;

— Τί ἔχεις, ποῦ σέ πονεῖ;

— Καὶ τί δὲν ἔχω; Ὅλα τὰ κακὰ καὶ τὰ μαύρα τᾶχω.

— Ἀπὸ πότε εἴστε ἄρρωστοι; ποῦ κρυώσαταν;

— Μὴ τὰ ρωτᾷς. Τώρα ἰδὲ τί θὰ μᾶς κάμῃς.

— Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω;

— Πάρε μου πρῶτα λίγο νερό.

Δὲν πρόφτακε ἡ φτωγὴ ἡ Θύμινα νὰ φέσῃ τὰ γειά, ποῦ γύρισε ἀπὸ τὸ πηγάδι, καὶ τὸ μικρότερό τῆς τὸ κορίτσι ἦρθε καὶ τῆς φώναζε ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα σὰν νὰ ἦταν φοβισμένο.

— Μάννα! Μάννα!

— Τί θέλεις, Ρίνα;

— Ἐλα γλήγορα στὸ σπίτι γιὰ τ' εἶν' ἀνάγκη.

— Γιατί ποῖός μὲ θέλει;

— Ὁ μουχτάρης, ἔλα εὐτὺς.

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Θανάσινα ἄμα ἄκουσε πῶς τὸ κορίτσι γύρευε τὴ Θύμινα, καταπικρώθηκε γιατί χωρὶς νὰ προφτάσῃ νὰ ἰδῇ τὴ φιλενάδα τῆς τὴν ἐκράζαν στὸ σπίτι, κι' ἡ πεντάφτωχη ἡ Θύμινα δὲ μπορούσε νὰ κάμῃ διαφορετικά.

(Ἀκολουθεῖ).

EIKONES

H ΖΩΗ

Στὴν πηγὴ τοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖ ποῦ χύνεται ἀπὸ τὸ ψηλὸ, τὸ καταχνιασμένο βουνό, τ' ἀφρισμένο τὸ δροσερὸ νερό, τρελλό κι' ἀβάσταχτο, χωρὶς τὰ γνωρίζῃ ποῦ τρέχει, στέκεται ἀνάμεσα ἀπὸ μυρωδάτα λουλούδια καὶ δροσεροὺς ἀνθούς, μιὰ ξανθομαλλοῦσα, γαλανομάτα κόρη, μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα, μὲ τὴν οὐράνια ἐκείνη γαλήνη στὸ πρόσωπο ποῦ συναντᾶται μόνο στές ἀθῶες, τὲς εὐαίσθητες καρδιές καὶ μὲ διαμνενό χτένι, μὲ χτένι μαγικὸ τῆς δόλιας ὁμορφιάς χτενίζει τὰ ξέπλεγα ξανθὰ μαλλιά τῆς, ποῦ χρυσοκυματίζουν στὸ στῆθος καὶ στὰ ῥοδαλὰ μάγουλά τῆς, σὰν τίς λεπτές, τίς χρυσομένες ἀχτίδες στὴ διαμνενή δροσιὰ τῶν ἀνθῶν τοῦ κάμπου.

Τὸ ἀβάσταχτο τὸ τρεχούμενο νερό στὸ γρήγορο πέρασμά του παίρνει μὲ πόθο τὴν εἰκόνα τῆς καὶ μὲ χάρη καὶ ζήλια τὴν κρατεῖ στὸ καθαρό, στὸ δειλὸ χρώμα τοῦ.

Ἡ γεμάτη νιάτα κόρη στὴν ὁμορφιά εἶναι ἄγγελος καὶ παρθένος, στὴν καρδιὰ περιστερὰ κι' ἀγάπη. Ὅλα τὰ χαρίσματα ποῦ ἐσκόρπισε ὁ Θεὸς στὴ φύση ἔχει αὐτὴ ἐπάνω τῆς.

Τὴν κράζουν χαρὰ καὶ γέλιο, ἀγάπη καὶ καλὸ-σύνη, ζωὴ καὶ νιάτα, ἐγὼ θέλω κι' ἀγαπῶ νὰ τὴν λέγω πρώτη ζωὴ.

* *

Κάτω στὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖ ποῦ χύνεται στὸ χάος τὸ νερό, ποῦ θάφτεται καὶ χάνεται, ἐκεῖ ποῦ ὁ καταράχτης τοῦ νεροῦ ὅλα σέρνει, βουρκώνει καὶ σκεπάζει, σὲ μοναχικὸ καὶ ἔρημο τόπο τριγυρισμένο ἀπὸ ἄγρια φαρμακερὰ ἀγκάθια, ὅλο πόνος, κι' ἀπὸ ψηλὰ, ψηλὰ φυτὰ, στέκεται κρυμμένη, μὲ σβυμένη ματιὰ, μὲ κατὰλευκα σὰν χιόνι μαλλιά, μὲ ὕψη πολὺπαθη καὶ τυραγνισμένη, μὲ χεῖλια ἀδύνατα καὶ χλωμὰ, μιὰ ἀσχημὴ γριά, φάντασμα τῆς νύχτας, γεμάτη πάθια καὶ καύμους, χωρὶς σκέψη καὶ δύναμη, ἀναίσθητη ζωὴ.

Τριγυρισμένη ἀπὸ τᾶγρια ἀγκάθια, τὰ φαρμακερὰ τ' ἀγκλωστὰ λουλούδια, θέλει νὰ κινηθῇ μὰ δὲν μπορεῖ, δὲν ἔχει δύναμη, ὅλα χάνονται ἀπ' ἐμπρός τῆς, σὰν ὄνειρο σὰν καπνός.

Τὴν κράζουν πάθια καὶ βάσανα, πίκρες καὶ καύμοι, λύπες, συμφορές, γεράματα, ἐγὼ τὴν κράζω ἀνάισθητη ζωὴ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Μὲ μουρμουρητὸ πότε σιγαλὸ καὶ πότε ἀνήμερο τρέχει ἀπ' τὴ πηγὴ τ' ἀφρισμένο νερό μὲς τὸ ποτάμι καὶ ὁλόκληρο παραδαρμένο χύνεται εὐελεύθερο στὴν ἀχρό-

ταγή θάλασσα, στήν ἄπειρη θάλασσα, πού ὅτι βρῇ ἀρπάζει μέ ζήλια καί πόθο στόν ἄπειρο κόρφο της, ὡς πού νά τὸ βγάλη πάλι στ' ἀκρογιάλι, στό ποθητό ἀκρογιάλι, πού στήν πολυξερή καί πολυπαθὴ ἀγκυλιά του δέχεται μέρα καί νύχτα ὅτι ἐβασάνισε κι' ἐπαίδεψε ἡ ἀχώριστη συντροφιά του καί μέ χάρη τὸ κρατεῖ στόν ἄμμο καί τὰ χαλίγια, ὅπου καί μ' ἀγάπη μάννας τὸ νανουρίζει γλυκά, γλυκά μέ τὸ φιλοῖσθισμα ἀπὸ τὸ κύμα καί μέ τὴν πνοή τοῦ δροσεροῦ καί θαλασσομυρισμένου ἀγέρα.

Γεννιέται τὸ νερό ἀπ' τὴν πηγὴ καί κάμνει τὸ ποτάμι· καί τὸ ποτάμι τρεχούμενο κι' ἀθάσταχτο τρέχει ἀνάμεσα ἀπὸ τὲς ὄχτες πού εἶναι καταστόλιστες ἀπὸ κάθε λογῆς φυτὸ καί χύνεται στό χάος ἀφορισμένο καί θολό, ἀδιάφορο καί σκληρό, σέρνοντας μέ τὰ δόλια κύματά του ὅτι ἀνθὸ καί λουλουδι βρῇ στό γρήγορο πέρασμά του. Καί σέρνει τὸ ἄγριο ἀγκάθι, τὸ λευκὸ κρίνο, τ' ἀγγελωτὸ βάτο, τὸ μυρωδῆτο γιούλι βαθυὰ, βαθυὰ στόν βουρκωμένο κόρφο του, χωρίς νὰ ξέρη κι' αὐτὸ στή λύσσα του πως τὸ φαρμακερὸ ἀγκάθι πληγώνει τὸ λευκὸ κι' ἄθωο κρίνο, πῶς ἡ τσουκνίδα φιλεῖ τὰ ῥόδα, ὁ βάτος σέρνει τὸ μυρωδῆτο γιούλι, μαζί μέ φύλλα τοῦ καλαμιῶνα, μέ ῥίζες, κλώνους, φυτὰ, ἀνθούς, πού ὅλα, ὅλα ἐνωμένα παλαίβουν, σέρνοντας, φιλιώντας στό χάος καί στήν ἄβυσσο πού ρίχτηκαν σκληρά.

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ.

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(*Ἰδε σελ. 112*).

— Ἐπειδὴ ἔπρεπε, εἶπεν ἀσθενῶς, καί τὸ κύμα τῶν σκληρῶν ἀναμνήσεων ἀνέβηκεν εἰς τὴν κεφαλὴν της ἐξαφνικά μ' ἀκατάσχετον δύναμιν, διαλύον τὴν μυχιὰν διαβατικὴν χαρὰν πού τὴν ἐπλημμύρησεν εἰς τὴν θέαν τοῦ Ροβέρτου. Τὴν ἡμέραν πού σᾶς ἔδωκα τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην, ἐνόμιζα ὅτι εἶχα τὸ δικαίωμα. Ἀλλὰ τὸ ἴδιον βράδυ, ἐνῶ εἰσθε σεῖς μακριὰν εἰς τὴν Γενεύην, ἔμαθα ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνω σύζυγός σας.... ὅτι ὑπῆρχεν ἰσχυρὸς λόγος ὅστις δὲν το ἐπέτρεπεν.

— Καί δὲν ἠθελήσατε καὶ νὰ μάθω αὐτὸν τὸν λόγον!... Διατί, Αἴλιαν, νὰ μὴ μ' ἐρωτήσατε τί ἐσκεπτόμην καί ἐγὼ περὶ τοῦ προσκόμματος, τὸ ὅποιον ὑπαινίττεσθε;

— Ἦτο ἀδύνατον, εἶπε μετὰ πάθους.

— Καί δι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ ἐγράφετε τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα πράγματα καί ἠθελήσατε νὰ μὲ κάμετε νὰ ἀμφιβάλλω δι' ὑμᾶς. Διατί νὰ ἀδικεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἐαυτὸν σας;

Τὸν διέκοψεν ἐκεῖνη:

— ὦ! συγχωρήσατέ με... εἶχα ἄδικον... ἀλλὰ ὑπέφερα τόσα, δὲν ἐσκεπτόμην πλέον! Εἴξερα μόνον ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σᾶς ἐπανίδω πλέον, ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμω τὸ πᾶν διὰ νὰ σᾶς ἀποσπᾶω ἀπὸ ἐμεῖ, διὰ νὰ μὲ λησμονήσατε, διότι ἔπρεπε, χωρίς ἄλλο ἔπρεπε νὰ γίνη αὐτὸ!...

Ἐκεῖνος ἐξηκολοῦθει πάντοτε νὰ κρατῇ σφικτὰ τὰ χεῖρα της πού ἔτρεμαν μέσα εἰς τὰ δικά του.

— Αἴλιαν, ἀπάντησέ μου, σᾶς παρακαλῶ... Ἐχετε λοιπὸν τόσην ὀλίγην ἀγάπην δι' ἐμέ ὥστε νὰ παραδεχθῆτε ἄνευ δισταγμοῦ τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θὰ ξανκβλεπόμεθα ἴσως ποτέ;

Ἠσθάνθη τοιαύτην δίσαν εἰλικρινείας, ὥστε ἡ ἐκμυστήρευσις ἀνέβρυσεν ἐκ τῆς καρδίας της, πού ἐπαλλεν ὀλόκληρος:

— Διότι χίλιες φορές μοῦ ἦτο πλέον ἀγαπητὴ ἡ δικὴ σας εὐτυχία ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου, δι' αὐτὸ τὸ ἐπῆρα ἀπόφασιν νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σας... τοῦλάχιστον ἐδοκίμασα νὰ τὸ πάρω ἀπόφασιν!

Εἶδος μειδιάματος παραδόξως φωτεινοῦ διήλθεν ἐπὶ τῆς σοβαρᾶς φρεσιογνωμίας τοῦ Ροβέρτου καί διέστειλεν τὰ χαρακτηριστικά του.

— Τότε ἀκούσατέ μου, Αἴλιαν. Μ' ἐρωτήσατε πρὸ ὀλίγου διατί ἐπανῆλθα; Διότι δὲν σᾶς ἔδωσα πίσω τὸν λόγον σας ἐγὼ, πού σᾶς ἐθεώρουν πάντοτε ὡς ἰδικήν μου καί ἤθελα νὰ ἐπανεύρω τὸν θησαυρὸν μου... Μόνον...

Ἐσταμάτησε, ἔσκυψε πρὸς αὐτὴν καί ἡ φωνὴ του ἔγεινε ὅσον εἰμπορούσε βαθύτερα καὶ τρυφερώτερα, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως τὴν τρομάξῃ.

— Μόνον, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ πλέον τὴν Αἴλιαν Ἐβανς διὰ σύζυγόν μου, ἀλλὰ τὴν Αἴλιαν Βένσεϋ...

Ἐτιναγχθῆ πρὸς τὰ ὀπίσω μέ κραυγὴν ἀρρήτου ὀδύνης καί ἔκρυπεν τὸ πρόσωπόν της μέσα εἰς τὰς παλάμας της.

— Θεέ μου, γνωρίζετε!!! ὦ! ποῖός σας τὸ εἶπε;

— Λοιπὸν ἐνομίσατε ὅτι θὰ σας ἄφιναν νὰ ἐξαφανισθῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, χωρίς νὰ ζητήσω νὰ μάθω τὴν ἀφορμὴν ἢ ὑποία ἠνάγκαζε τὴν Αἴλιαν μου ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποσχέσεως πού μ' ἔδωκε;

— Ἀλλὰ τώρα τὴν γνωρίζετε! διατί εὗρίσκεσθε λοιπὸν ἐδῶ; Διατί νὰ μὴ μέ λυπηθῆτε καί νὰ ἐλθετε νὰ μου ἐνθυμίσατε τὸ πτωχὸν μου ὄνειρον πού ἐτελειώσατε; ὑπέφερα πολὺ, δὲν μπορῶ πλέον.

Ἐκεῖνος τὴν περιέβλεπεν μετὰ βλέμματος ὑψίστης τρυφερότητος:

— Πτωχὸ μου παιδί, ἐψιθύρισε.

Καί ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της τοὺς λεπτοφυεῖς δακτύλους πού τὸ ἐσκέπαζαν.

— Αἴλιαν, ἀγαπητὸ μου παιδί, ιδέτε με. Μ' ἐρωτᾶτε διατί ἦλθα νὰ σας εὗρῶ; δὲν τὸ ξέρετε; Δὲν ἐνόησατε τώρα ἀπὸ καιροῦ εἰς ποῖον βαθμὸν σας ἀγαποῦσα; Καί τώρα πού σας ἔχω πλησίον μου θὰ ἔχετε τὸ θάρρος νὰ μὲ ἀπωθήσατε;